

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: **TREVIN a.s.**, sídlem K Cihelně 501, Plasy
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Maškem, sídlem
Lochotínská 1108/18, Plzeň

proti
žalovanému: **Městský úřad Plasy**, sídlem Plzeňská 285, Plasy
zastoupen advokátkou Mgr. Ing. Janou Krupičkovou, sídlem
Divadelní 2728/3a, Plzeň

za účasti
osob zúčastněných na řízení: 1) **H. C.**
2) **S. C.**
3) **L. P.**
4) **F. P.**
všechny výše uvedené osoby zúčastněné na řízení
zastoupeny advokátem JUDr. Tomášem Havlem, sídlem
Martinská 608/8, Plzeň
5) město **Plasy**, sídlem Plzeňská 285, Plasy
zastoupeno advokátkou Mgr. Ing. Janou Krupičkovou,
sídlem Divadelní 2728/3a, Plzeň

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 5. 2021, č.j. MEPL-SU/2021/842-3 a
ze dne 14. 6. 2021, č.j. MEPL-SU/2021/841-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2021, č.j. MEPL-SU/2021/842-3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2021, č.j. MEPL-SU/2021/841-3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 18 342 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jiřího Maška, advokáta.
- IV. Žádná z osob na řízení zúčastněných n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadená rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou zaevidovanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) pod sp.zn. 55 A 19/2022 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2021, č.j. MEPL-SU/2021/842-3, jímž byl osobám zúčastněným na řízení 1) a 2) vydán společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru „*Novostavba rodinného domu na stp. X.*“ na pozemku parc. č. X. (ostatní plocha) v katastrálním území X.
2. Žalobkyně se žalobou zaevidovanou u zdejšího soudu pod sp.zn. 57 A 26/2022 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2021, č.j. MEPL-SU/2021/841-3, jímž byl osobám zúčastněným na řízení 3) a 4) vydán společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru „*rodinný dům na pč. XA. v k. ú. X*“ na pozemku parc. č. XA. (ostatní plocha) v katastrálním území P.
3. Usnesením soudu ze dne 21. 6. 2022, č.j. 57 A 26/2022-96, byla žaloba vedená u soudu pod sp.zn. 57 A 26/2022 spojena ke společnému projednání s žalobou vedenou u soudu pod sp.zn. 55 A 19/2022 s tím, že nadále budou žaloby vedeny pod sp.zn. 55 A 19/2022.

II.

Žaloby

4. Žalobní námitky jsou v obou žalobách prakticky totožné. Je-li proto v následujícím textu bodu II. odůvodnění užíván termín „*napadený Souhlas*“, „*Souhlas*“, „*Stavební záměr*“, „*Žadatelé*“, jsou tím míněna obě shora označená rozhodnutí a jim odpovídající stavební záměry a stavebníci, tj. osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) a osoby zúčastněné na řízení 3) a 4).
5. Žalobkyně uvedla, že byla na svých právech zkrácena v rámci postupu předcházejícího vydání napadeného Souhlasu, neboť s ní nebylo v rozporu se zákonem jednáno jako s účastníkem řízení. Nezákonnost napadeného Souhlasu, jakožto i předcházejícího postupu žalovaného spatřuje zejména v následujících důvodech:
 - a) žalovaný porušil ustanovení správního práva procesního, když z úřední povinnosti nerozhodl ve smyslu § 96a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu (stavební zákon) o provedení společného územního a stavebního řízení, čímž nezákonným způsobem zasáhl do veřejných subjektivních práv žalobkyně a dalších osob, jež mohou být Stavebním záměrem přímo dotčeny, a to tím, že s těmito jako s účastníky řízení nejednal a namísto toho tyto (zcela záměrně) opominul;

b) žalovaný se dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, když přistoupil k vydání společného souhlasu dle § 96a odst. 2 stavebního zákona, aniž by přitom byly naplněny zákonné podmínky pro jeho vydání, zejména požadavky dle § 96, § 105 a § 106 stavebního zákona.

6. Shora uvedené důvody nezákonnosti, tedy důvody uvedené výše sub a) a b) ve svém souhrnu představují zásah do legitimního očekávání žalobkyně a nepřípustné narušení její právní jistoty, což je v rozporu jak se základními zásadami činnosti správních orgánů, tak i v rozporu s Listinou základních práv a svobod.
7. V další části žalob žalobkyně zrekapitulovala předcházející řízení a uvedla, že dne 22. 2. 2022 se seznámila s anonymizovaným Souhlasem, kterým bylo rozhodnuto o vydání společného souhlasu se Stavebním záměrem Žadatelů. Teprve tímto způsobem se dozvěděla o tom, že Žadatelé podali ohledně Stavebního záměru společné oznámení záměru ve smyslu § 96a odst. 2 stavebního zákona, které bylo žalovaným překvapivě posouzeno odlišným způsobem, pročez nebylo, ač k tomu nebyl žádný důvod, zahájeno společné územní a stavební řízení, jako tomu bylo u předchozí podané žádosti Žadatelů vedené pod sp.zn. SÚ/2036/2020-Ca (manželé C.), resp. SÚ/2037/2020-Ca (manželé P.), a tedy že vydání napadeného Souhlasu trpí zcela zásadními vadami, které činí tento Souhlas nezákonným. Žalobkyně má za to, že ve vztahu ke společnému oznámení záměru Žadatelů vedenému pod sp.zn. SÚ/842/2021-Šl (manželé C.), resp. pod sp.zn. SÚ/841/2021-Ca (manželé P.), lze žalobkyni označit za tzv. opomenutého účastníka řízení, jejíž účastenství je dáno § 94k písm. e) stavebního zákona, a to s ohledem na zákonný postup dle § 96a odst. 5 stavebního zákona, ke kterému mělo být ze strany žalovaného přistoupeno. Žalobkyně s napadeným Souhlasem nesouhlasí, cítí se jím být zkrácena na svých právech, a tudíž jí nezbyvá jiné možnosti než brojit proti zkrácení svých práv touto žalobou, ve smyslu § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) toliko konstatuje, že s ohledem na charakter společného souhlasu je předmětná žaloba jediným prostředkem, který žalobkyni k uplatnění jejích práv a nároků právní řád nabízí.
8. K jednotlivým důvodům nezákonnosti napadených rozhodnutí žalobkyně uvedla následující:

K důvodu uvedenému shora v odst. 5 písm. a) tohoto rozsudku

9. Žalobkyně považuje napadený Souhlas za nezákonný, neboť tento je výsledkem nezákonného postupu dle § 96a odst. 2 stavebního zákona, ke kterému nemělo být žalovaným přistoupeno. Lze se přitom domnívat, že k tomuto bylo přistoupeno ze strany žalovaného zcela záměrně proto, aby žalobkyni coby osobě přímo dotčené realizací Stavebního záměru byla odňata možnost brojit proti všemu, co se dotýká jejích subjektivních veřejných práv a co tato práva poškozují. Žalobkyně je toho názoru, že žalovaným mělo být jednoznačně rozhodnuto, že ohledně podání Žadatelů ve smyslu § 96a odst. 2 stavebního zákona bude provedeno společné územní a stavební řízení, tak jak tomu bylo v případě žádosti Žadatelů o vydání společného povolení ze dne 7. 9. 2020 (sp.zn. SÚ/2036/2020-Ca, resp. sp.zn. SÚ 2037/2020-Ca), a to tím spíše, týkala-li se tato žádost totožného Stavebního záměru.

10. V rámci společného řízení vedeného pod sp.zn. SÚ/2036/2020-Ca, resp. SÚ/2037/2020-Ca, bylo s žalobkyní ze strany žalovaného jednáno jako s účastníkem řízení ve smyslu § 94k písm. e) stavebního zákona, kdy jí bylo doručeno oznámení o zahájení předmětného řízení, dále jí bylo umožněno podávat námítky do předmětného řízení a coby účastníkovi řízení jí bylo rovněž doručeno usnesení o jeho zastavení. Účastenství žalobkyně v předmětném řízení se přitom odvíjelo od vlastnického práva žalobkyně k pozemkům, zejména pak pozemku parc. č. XB. (ostatní plocha) v katastrálním území X, kteréžto sousedí s pozemkem parc. č. X., resp. XA. v katastrálním území X, na kterém je v současnosti Stavební záměr Žadatelů realizován.
11. Nadto žalobkyně doplňuje, že okruh účastníků by měl být posuzován spíše extenzivně, tedy v pochybnostech je třeba s vlastníkem jakékoli nemovité věci, u níž přichází v úvahu konkrétní dotčení, zacházet spíše jako s účastníkem, a to právě proto, neboť pouze v takovémto postavení je dotčený vlastník oprávněn brojit proti neoprávněným zásahům do jeho vlastnického práva, popř. požadovat po správním orgánu ochranu jeho legitimních zájmů. K tomuto lze pro úplnost dodat, že přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení různými druhy imisí, tj. jakýmkoli zásahem do sousedova užívání práva k nemovité věci jako např. hlukem, prachem, pachem, vibracemi, kouřem, otřesy, světlem, odpady, popř. zvýšenou intenzitou dopravy.
12. Žalobkyně je vlastníkem pozemku parc. č. XB. v k.ú. X, neveřejné účelové komunikace, která je v současnosti Žadateli neoprávněně využívána pro potřeby realizace Stavebního záměru. Navýšení kapacity a frekvence nelegálního užívání dotčeného pozemku žalobkyně souvisejícího s realizací Stavebního záměru vede k jeho nenávratnému poškození, neboť tento není na takovýto způsob užívání, a to s ohledem na jeho stavebnětechnický charakter, dimenzován – po komunikaci se ve zvýšené frekvenci (neoprávněně) pohybuje těžká stavební technika, s níž jsou navíc bezprostředně spojeny zvýšené imise hluku, prachu, popř. vyššího pohybu osob. Žalobkyně přitom může pouze předpokládat, že toto přímé dotčení jejího vlastnictví způsobené negativními vlivy realizace stavby, zejména nikoliv však výlučně hlučností, prašností, vibracemi, popř. nárůstem intenzity provozu v daném místě, nebylo v projektové dokumentaci Žadatelů nikterak řešeno, ani ze strany žalovaného při posuzování Stavebního záměru jakkoli reflektováno.
13. Nezákonnost napadeného Souhlasu lze proto namítat i z tohoto důvodu, neboť žalobkyni bylo postupem dle § 96a odst. 2 stavebního zákona, tedy v zásadě faktickým odnětím účastenství zamezeno vznášet jakékoli námítky vůči způsobu provádění Stavebního záměru, popř. vůči souladu projektové dokumentace s obecně závaznými právními předpisy. Žalobkyně dále akcentuje, že k užívání pozemku parc. č. XB. v katastrálním území X nedala Žadatelům souhlas, přesto je tento ze strany Žadatelů využíván jakožto příjezd k ohlášené stavbě, a to namísto pozemku parc. č. XC. v případě manželů C., který je v Souhlasu deklarovaný jako příjezd ke stavbě, resp. namísto pozemku parc. č. XD. v případě manželů P., který byl v jejich předchozí žádosti vedené pod sp.zn. SÚ/2037/2020-Ca zcela vágně deklarován toliko jako pozemek, z něhož bude přístupný jejich vjezd. Z průběhu realizace Stavebního záměru, při které je dotčený pozemek žalobkyně ze strany Žadatelů nepřiměřeně a neoprávněně využíván, lze přitom usuzovat, že Žadatelé v rámci projektové dokumentace zřejmě ani nepočítali s tím, že by dotčený pozemek žalobkyně při realizaci Stavebního záměru nevyužívali. Ostatně, již ze samotné technické zprávy předložené žadateli manželů C. v rámci řízení sp.zn. SÚ/2036/2020-Ca vyplývalo, že přístup k povolené stavbě má být zajištěn přes dotčený pozemek žalobkyně, a to bez jejího souhlasu.

14. Žalobkyně byla v řízení sp.zn. SÚ/2036/2020-Ca, resp. sp.zn. SÚ/2037/2020-Ca, ve vztahu ke Stavebnímu záměru považována za osobu, jejíž vlastnické právo může být společným povolením přímo dotčeno. Žalobkyně proto nevidí relevantní důvod, proč by mělo být o totožném Stavebním záměru Žadatelů žalovaným rozhodováno zcela odlišným způsobem, tzn. společným souhlasem dle § 96a stavebního zákona namísto společného povolení dle § 94l stavebního zákona, tím spíše žalobkyni přiznáno odlišné procesní postavení, týká-li se společné oznámení záměru Žadatelů dokonce totožného Stavebního záměru. Dle žalobkyně lze v opomenutí žalobkyně coby účastníka řízení ve věci vedené pod sp. zn. SÚ/842/2021-Šl, resp. SÚ/841/2021-Ca, spatřovat ze strany žalovaného záměr, aby s žalobkyní nemuselo být opětovně jednáno jako s účastníkem řízení ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d), popř. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a tedy tato nemohla podávat námitky či jiným způsobem brojit proti zásahům do jejích vlastnických práv.
15. Žalobkyně je navíc toho názoru, že takovýto přístup žalovaného ke skutkově shodným případům je v rozporu se zásadou předvídatelnosti činnosti správního orgánu dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Dle názoru žalobkyně tak nesprávným správním uvážením žalovaného došlo ke vzniku nedůvodných rozdílů v rozhodování o v zásadě totožném Stavebním záměru.
16. Dále je třeba uvést, že dle § 96 odst. 3 písm. d), resp. § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona jsou k územnímu souhlasu, resp. ohlášení vyžadovány souhlasy osob, jejichž vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemenu k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být prováděním stavebního záměru přímo dotčeno.
17. Aniž by měla žalobkyně možnost nahlédnout do podkladů vztahujících se ke společnému oznámení záměru Žadatelů, tj. do spisu sp.zn. SÚ/842/2021-Šl, resp. SÚ/841/2021-Ca, žalobkyně je jednoznačně přesvědčena, že toto oznámení objektivně nesplňuje podmínky dle § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, neboť k oznámení zcela jistě nejsou připojeny souhlasy žalobkyně, tj. osoby, jejíž vlastnické právo je prováděním Stavebního záměru přímo dotčeno. Žalobkyně si není vědoma toho, že by Žadatelům tyto souhlasy poskytla, k čemuž dále konstatuje, že tyto Žadatelům ani do budoucna poskytnout nehodlá.
18. Dle § 96a odst. 5 stavebního zákona je přitom stavební úřad (žalovaný) povinen rozhodnout o provedení společného územního a stavebního řízení ve smyslu § 94j a násl. stavebního zákona, nastane-li alespoň jedna z níže uvedených podmínek, tedy
 - (a) nesplňuje-li společné oznámení záměru podmínky pro vydání územního souhlasu nebo souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru (srov. § 96a odst. 2 stavebního zákona), nebo
 - (b) mohou-li být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v § 96 odst. 3 písm. d) a v § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona.
19. Nad rámec výše uvedené argumentace žalobkyně dodává, že i v situaci, kdy by žalobkyni nebylo možné označit za osobu uvedenou v § 96 odst. 3 písm. d) a v § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, s čímž žalobkyně v každém případě nesouhlasí, je žalobkyně toho názoru, že žalovaný by měl povinnost přesto postupovat dle § 96a odst. 5 stavebního zákona, neboť žalobkyni by bylo možno zajisté označit za osobu, na kterou by se vztahovala podmínka (b).
20. Žalobkyně je proto toho názoru, že žalovaný zcela evidentně postupoval v rozporu se

zákonem, když k posouzení v pořadí druhé žádosti Žadatelů o společné povolení (srov. §96a odst. 5 věta poslední stavebního zákona) týkající se totožné věci přistoupil odlišným způsobem, kterým fakticky odňal účastenství žalobkyni coby osobě přímo dotčené posuzovaným Stavebním záměrem.

21. Žalobkyně je tak toho názoru, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nesprávným právním posouzením věci, když
- nesprávně posoudil podmínky pro postup dle § 96a odst. 2 stavebního zákona, které objektivně nebyly naplněny (viz dále);
 - nerozhodl o provedení společného řízení dle § 96a odst. 5 stavebního zákona, přestože byly naplněny podmínky tímto ustanovením předpokládané, zejména pak existence osob přímo dotčených Stavebním záměrem, jejichž souhlas s oznámením záměru, resp. ohlášením nemohl být ze strany Žadatelů připojen;
 - postupoval v rozporu se zásadou předvídatelnosti činnosti správního orgánu, když na ničím neodůvodněném základu ve skutkově totožné věci postupoval odlišným způsobem.
22. Žalovaný měl namísto toho povinnost postupovat v souladu s § 96a odst. 5 stavebního zákona, tedy společné oznámení záměru Žadatelů posoudit jako žádost o vydání společného povolení a v této věci zahájit společné řízení ve smyslu § 94j a násl. stavebního zákona, v rámci kterého by bylo umožněno účastnit se i osobám, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo by mohlo být záměrem přímo dotčeno. Žalovaný proto pochybil, když vydal napadený Souhlas namísto toho, aby zahájil na základě podání Žadatelů společné řízení.

K důvodu uvedenému shora v odst. 5 písm. b) tohoto rozsudku

23. Žalobkyně dále považuje napadený Souhlas za nezákonný, neboť ze strany žalovaného nebylo z úřední povinnosti přihlédnuto k tomu, že Žadatelé nesplnili zákonné požadavky pro vydání společného souhlasu, protože nemohlo dojít ke splnění podmínek k jeho vydání. V rámci napadeného Souhlasu je žalovaným toliko v obecné rovině konstatováno následující: „Záměr splňuje všechny podmínky podle § 96 odst. 1, 2 a § 90 stavebního zákona. Stavební úřad při posuzování záměru postupoval podle § 96a odst. 3, § 96 odst. 4 a § 106 stavebního zákona a zjistil, že společné oznámení splňuje požadavky § 96a odst. 2, § 96, § 104 odst. 1 a 2 a § 105 stavebního zákona.“
24. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla žalovaným neoprávněně vyloučena z projednávání společného oznámení Stavebního záměru Žadatelů, žalobkyni byla odňata možnost seznámit se s podklady ke Stavebnímu záměru, které měly být ze strany žalovaného relevantním způsobem posouzeny. Žalobkyně proto poukazuje pouze na ty flagranní nedostatky, které samy o sobě nasvědčují tomu, že ze strany žalovaného nedošlo před vydáním napadeného Souhlasu k řádnému posouzení Stavebního záměru, resp. k řádnému posouzení podmínek pro vydání Souhlasu. Žalobkyně nicméně nevylučuje možnost, že v projektové dokumentaci, připojené ke společnému oznámení záměru Žadatelů, nejsou dostatečným způsobem řešeny negativní vlivy realizovaného Stavebního záměru. Z důvodu právní jistoty a opatrnosti proto konstatuje, že tato projektová dokumentace není v souladu s obecně závaznými právními předpisy, tedy je nesprávná, nezákonná a nepřezkoumatelná, čemuž nasvědčují i níže uvedené nedostatky:
1. Dle § 96a odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 4 a § 90 odst. 2 stavebního zákona žalovaný řádně neposoudil, zda je Stavební záměr v souladu s územně plánovací dokumentací,

zejména tedy Územním plánem města P. (dále jen „územní plán“). Pokud by bylo toto žalovaným řádně posouzeno, bylo by zjištěno, že Stavební záměr má být realizován na území, které je v územním plánu vyčleněno jako tzv. plocha smíšená nezastavěného území (SN), kterou nelze pro realizaci daného Stavebního záměru využít. K tomuto lze odkázat na textovou část územního plánu, ve kterém je uvedeno (cit. f4) územního plánu): Ve volné krajině mimo zastavěné území sídel a zastavitelné plochy vymezené územním plánem nebudou vznikat nová zastavěná území. Je vyloučena výstavba nových rekreačních objektů ve volné krajině.

Žalobkyně je proto přesvědčena, že Stavební záměr není v souladu s cíli a úkoly územního plánování zanesenými do územního plánu. K vydání Souhlasu tedy nebyly splněny zákonné podmínky dle § 96a odst. 2 stavebního zákona.

2. Dle § 96a odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. b) stavebního zákona žalovaný řádně neposoudil, zda je Stavební záměr v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, zejména zda je zajištěno napojení pozemku parc. č. XA. v katastrálním území X na veřejně přístupnou pozemní komunikaci tak, aby k přístupu k ohlašované stavbě Žadatelů fakticky nebyl nelegálně užíván pozemek žalobkyně parc. č. XB. v katastrálním území X.

Dle § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) platí, že pozemek musí být napojen na veřejně přístupnou pozemní komunikaci. Již ze samotného průběhu realizace výstavby Stavebního záměru lze přitom konstatovat, že tato podmínka je splněna toliko formálně, neboť je to právě neveřejná účelová komunikace žalobkyně, nikoli pozemek parc. č. XC. v k.ú. X, resp. XD. v k.ú. X, která je Žadateli neoprávněně reálně využívána k zajištění příjezdu ke stavbě. Je proto evidentní, že ohledně Stavebního záměru nejsou splněny zákonné požadavky na provedení stavby, neboť není splněn požadavek zajištění legálního přístupu ke stavbě, resp. odnětím účastenství žalobkyně ani nebyla zajištěna ochrana jejích vlastnických práv tak, aby nebyl Žadateli neoprávněně užíván pozemek v jejím vlastnictví. Nutno dodat, že oprávněnost příjezdu Žadatelů ke stavbě je potřeba zkoumat v celém jejím rozsahu, tj. až k pozemní komunikaci vedoucí z Plas do obce Kralovice. Žalovaný proto měl v rámci stanovených podmínek napadeného Souhlasu vázat následné povolení užívání dokončené stavby Žadatelů na konkrétní podmínky vylučující stav, v rámci kterého bude neoprávněně zasahováno do vlastnického práva žalobkyně.

Žalobkyně rovněž z důvodu právní jistoty a opatrnosti namítá nesprávnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost stanovisek vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení Stavebního záměru na veřejnou komunikaci, u kterých pouze předpokládá, že byly obsahem společného oznámení záměru Žadatelů. S ohledem na faktickou situaci, kdy neveřejná účelová komunikace na pozemku parc. č. XB. ve vlastnictví žalobkyně nemůže sloužit k širší komunikační potřebě dané lokality, nýbrž toliko k dopravní obslužnosti souboru nemovitých věcí žalobkyně, bylo-li vysloveno, že pozemek žalobkyně může sloužit potřebám Stavebního záměru, žalobkyně má za to, že takovéto stanovisko by bylo nesprávné a tedy by nemohlo sloužit ke splnění povinnosti Žadatelů dle § 96a odst. 2 ve spojení s § 96 odst. 3 písm. c), resp. § 105 odst. 2 písm. d) stavebního zákona.

S ohledem na názor žalobkyně, že i v pořadí druhé podání Žadatelů mělo být posouzeno jako žádost o společné povolení, o které mělo být zahájeno společné řízení a

žalobkyni přiznáno účastenství, žalobkyně dodává, že napojení stavby na veřejnou pozemní komunikaci mělo být řešeno ve společném řízení v souladu s § 94o odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona, tedy ze strany žalovaného měly být v dostatečné míře řešeny obecné požadavky na výstavbu a zajištění (legálního) příjezdu ke stavbě.

Žalobkyně je i z tohoto důvodu přesvědčena, že Stavební záměr není v souladu s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, potažmo s obecnými požadavky na výstavbu. K vydání Souhlasu tedy nebyly splněny zákonné podmínky dle § 96a odst. 2 stavebního zákona.

3. Dle § 96a odst. 3 ve spojení s § 106 a § 105 odst. 1 stavebního zákona žalovaný řádně neposoudil, zda k provedení Stavebního záměru bude zapotřebí použití sousední nemovitosti, a pokud ano, zda je ke společnému oznámení záměru Žadatelů připojen souhlas vlastníka, jehož nemovitost má být prováděním Stavebního záměru dotčena. Pokud by bylo toto žalovaným řádně posouzeno, zejména pokud by bylo na místě např. provedeno místní šetření, bylo by zjištěno, že Žadatelé reálně počítají s tím, že k provádění Stavebního záměru bude použita sousední nemovitost parc. č. XB. v k.ú. X, neveřejná účelová komunikace, ve vlastnictví žalobkyně.

Společné oznámení záměru Žadatelů tedy bylo v rozporu s § 106 odst. 1 stavebního zákona neúplné, když neobsahovalo souhlas žalobkyně coby vlastníka sousedního pozemku, který je Žadateli k provedení Stavebního záměru zcela neoprávněně používán. Nutno podotknout, že žalobkyni ani není známo, zda toto oznámení vůbec ve smyslu § 105 odst. 1 stavebního zákona obsahuje informaci o tom, že k provádění Stavebního záměru Žadatelé hodlají použít neveřejnou účelovou komunikaci ve vlastnictví žalobkyně. Z pohledu aktuální situace přitom nelze vyloučit, že Žadatelé již k okamžiku podání společného oznámení záměru fakticky počítali s tím, že předmětný pozemek žalobkyně bude při provádění Stavebního záměru nelegálně využíván. Žalobkyně je i z tohoto důvodu přesvědčena, že k vydání Souhlasu nebyly splněny zákonné podmínky dle § 96a odst. 2 stavebního zákona, neboť společné oznámení záměru Žadatelů neobsahovalo souhlas žalobkyně s využitím jejího pozemku, neveřejné účelové komunikace, při provádění Stavebního záměru.

4. Dle § 96a odst. 3 ve spojení s § 96 odst. 4, § 106 odst. 1, § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona žalovaný řádně neposoudil, zda jsou ke společnému oznámení záměru Žadatelů připojeny souhlasy osob, jejichž vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemenu k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být prováděním Stavebního záměru přímo dotčeno. Pokud by bylo toto žalovaným řádně posouzeno, bylo by zjištěno, že Stavební záměr má být realizován v blízkosti pozemku žalobkyně, kterému bylo ze strany žalovaného již jednou přiznáno v rámci řízení sp.zn. SÚ/2036/2020-Ca, resp. sp.zn. SÚ/2037/2020-Ca, postavení osoby, jejíž souhlasy jsou vyžadovány – blíže k tomuto viz výše.

Postavení žalobkyně coby osoby, jejíž souhlas se Stavebním záměrem je ve smyslu výše uvedených ustanovení vyžadován, ostatně potvrzuje i aktuální situace, potažmo faktický průběh realizace stavby, kdy žalobkyně je nucena reagovat na neoprávněné zásahy do jejího vlastnického práva, kterými jí je navíc způsobována majetková újma. Pozemek v jejím vlastnictví je neoprávněně zneužíván Žadateli jakožto hlavní přístupová komunikace k realizovanému Stavebnímu záměru, k čemuž žalobkyně nevyslovila souhlas, resp. jí ani nebylo umožněno v řádně zahájeném řízení zákonným

způsobem hájit své legitimní zájmy vlastníka Stavebním záměrem přímo dotčeného pozemku.

Žalobkyně je konečně i z tohoto důvodu přesvědčena, že k vydání Souhlasu nebyly splněny zákonné podmínky dle § 96a odst. 2 stavebního zákona, neboť společné oznámení záměru Žadatelů, konkrétně pak situační výkresy náležející k připojené projektové dokumentaci, neobsahovaly souhlasy žalobkyně dle § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona. K vydání Souhlasu tedy nebyly splněny zákonné podmínky dle § 96a odst. 2 stavebního zákona.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobám

25. Žalovaný navrhl zamítnutí žalob. Ve vyjádřeních k jednotlivým žalobám prakticky shodně uvedl následující:
26. V rámci řízení vedeného pod č.j. SÚ/2036/2020, resp. č.j. SÚ/2037/2020, bylo ve vztahu k žalobkyni zahájeno územní a stavební řízení z důvodu, že žadatel nedoložil v souhlas majitele sousedního pozemku XB. se stavbou [tento souhlas je požadován v souladu s § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona]. Následně tedy stavební úřad v souladu s § 107 odst. 1 a 2 rozhodl usnesením o provedení společného řízení.
27. Vjezd na pozemek stavby pč. XA. byl v rámci řízení vedeného pod č.j. SÚ/2037/2020 z pozemku pč. XD. – ostatní plocha – komunikace.
28. Po zahájení územního řízení podala žalobkyně námitku týkající se absence veřejné přístupové komunikace, a to komunikace vedené po pozemku žalobkyně pč. XB. (ostatní plocha - ostatní komunikace) s tím, že tato komunikace není veřejně přístupnou komunikací a její stavebně technický stav neumožňuje, aby se po něm pohybovala jiná než osobní vozidla, a navýšení kapacity a frekvence nelegálního užívání jejího pozemku pč. XB. povede k poškození pozemku, neboť tento není na takový charakter užívání dimenzován. Stavební úřad si vyžádal stanovisko Městského úřadu Kralovice, odboru výstavby, jako silničního správního úřadu, ze kterého vyplývá, že se jedná o pozemní komunikaci zařazenou do kategorie účelové komunikace ve vlastnictví spol. Trevin a.s. V pasportu ulic a komunikací Města Plasy je vedená pod č. 53u jako veřejně přístupná komunikace. Stavební úřad svolal místní šetření na den 20. 11. 2020, kde nedošlo k žádné další dohodě v této záležitosti a závěrem jednání bylo, že řízení bude přerušeno do 30. 6. 2021 z důvodu vyřešení výše zmiňované předběžné otázky. Dne 25. 11. 2020 vzali žadatelé manželé C., resp. žadatelé manželé P., žádost zpět a stavební úřad tedy neprováděl žádné další úkony v řízení a v souladu s § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení zastavil.
29. Dne 7. 4. 2021 manželé C., resp. manželé P., učinili podání ve věci společného oznámení záměru na novostavbu rodinného domu na pč. X., resp. na pč. XA. Stavební úřad přezkoumal podání společně s předanými podklady a zjistil, že obsah podání i obsah stavební dokumentace vyhovuje požadavkům, které určuje stavební zákon (chybějící výpočet PENB dodali stavebníci po výzvě stavebního úřadu následně). Stavba je umístěna v zastavitelném území obce X v souladu s územním plánem, závazná stanoviska dotčených orgánů ke stavbě jsou kladná, bez námitek. Stanovené podmínky při nakládání s odpady a ochrany ovzduší při stavbě a pro další užívání se stavebník zavázal splnit. V souladu s § 105 odst. 2 stavebního zákona byly na koordinační situaci vyznačeny souhlasy majitelů sousedních pozemků. Projektová dokumentace dále splňovala podmínku vyhlášky č. 501/2006 Sb. - § 20 odst. 7 (ke každé stavbě rodinného domu nebo stavbě pro rodinnou

rekreaci musí vést zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m a končící nejdále 50 m od stavby). Toto podporuje i stanovisko Městského úřadu Kralovice, odboru výstavby, jako silničního správního úřadu, ze kterého vyplývá, že pozemek pč. XB. je pozemní komunikací zařazenou do kategorie účelové komunikace, ve vlastnictví spol. Trevin a.s, a je vedena v pasportu ulic a komunikací Města P. pod č. 53u a je veřejně přístupovou komunikací. Jako příslušenství pro stavbu bylo následně vodohospodářským orgánem vydáno povolení pro stavbu vrtané studny a domovní čistírnu odpadních vod.

30. Stavební úřad tedy nedhledal důvody, pro které by nebylo možno společný souhlas vydat.
31. Co se týče užívání komunikace ulice k Cihelně, žalovaný uvedl, že komunikace ulice k Cihelně je pro veřejné účely využívána již nejméně 150 let, kdy na pozemku, kde dnes stojí dům čp. XE., se nacházela cihelna. Toto dokazuje snímek z originální mapy stabilního katastru 1:2880 - Čechy získané z veřejného přístupu archivního katalogu ÚAZK datované rokem 1875, dále mapa pozemků dvora X v evidenci SOA v Plzni - mapa k roku 1903 a situační plán katastrálního území X z roku 1903 a satelitní snímkování z roku 1962 (mapový portál KÚPK), kde je komunikace K Cihelně i přes černobílé mapování jasně viditelná. V archivu stavebního úřadu je uložena dokumentace pro stavební povolení areálu skladů ZVAK Plzeň, budovaného počátkem 80. let minulého století (dokumentace je označena razítkem „*tajně*“ a do archivu SÚ Plasy se dostala při rušení archivu ONV Plzeň-sever v roce 2004). Na základě této dokumentace žalovaný uvedl:
32. V souvislosti se stavbou skladů ZVAK PŘ Plzeň vydané ONV Plzeň-sever, odborem výstavby, ze dne 31. 5. 1979 pod čj. Výst. 1261/79 bylo vydáno územní rozhodnutí pro opravu ulice K Cihelně, a to od výjezdu ze silnice I/27 až po hranu stávající komunikace na pč. XD. Celková délka této opravované komunikace byla cca 300 m. V rozhodnutí byla dále stanovena podmínka č. 5 – *příjezdová komunikace pro sklady bude provedena ze stávající prашné komunikace, její rekonstrukcí v š. 3,5 m se zpevněnými krajnicemi a odvodňovacími příkopy* a podmínka č. 11 – *kolem areálu bude zachován volný přístup do lesa, a to na straně severovýchodní*. Na výkresu - zastavovacího plánu, který je součástí projektové dokumentace uložené v archivu stavebního úřadu Plasy, je zcela jasně vyznačen sjezd na pozemek pč. XD. a stejně tak i skutečnost, že uzavření areálu vraty je zcela mimo opravované příjezdové komunikace. V technické zprávě projektu Obj. 05 - Příjezdová komunikace - poslední věta: *z komunikace budou zachovány všechny stávající sjezdy a odbočky*. Z výkresu: Vzorový příčný řez komunikace je patrná skladba komunikace - betonová deska 24 cm + cementová stabilizace 15 cm + šterkopísková a hlinitá stabilizace 30-36 cm. Z výše uvedeného vyplývá, že tato komunikace rekonstruovaná v roce 1980 má konstrukční tloušťku nejméně 69 - 75 cm!
33. Po celou dobu doložené existence této komunikace není známo, že by komunikace nebyla veřejně přístupná. Předmětná komunikace byla vždy užívána pro přístup na okolní pozemky a jejich obhospodařování. Část ulice K Cihelně (poz. XB. - cca 75 m délky komunikace) prokazatelně spojuje pozemky vedené v KN jako místní komunikace pč. XF. a pč. XD. Technické služby Města Plasy provádí pravidelnou zimní údržbu až k pozemku pč. XD. stejně jako ostatních místních a účelových komunikací v obci.
34. Žalovaný uzavřel, že v souladu s výše uvedeným má za to, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro vydání společného souhlasu a společný souhlas byl vydán v souladu s platnou legislativou. Žaloba necílí přímo na výstavbu domů, ale směřuje spíše k vyřešení případného poškození účelové komunikace, která je v majetku žalobkyně. Žalovaný má za to, že pokud by poškození této komunikace bylo prokázáno, existují jiné

instituty pro náhradu škody než tato žaloba.

IV.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

35. H. a S. C. společně podali jakožto osoby zúčastněné na řízení k oběma věcem vyjádření. V obou případech uvedli, že dle jejich názoru byl postup žalovaného ve stavebním řízení zcela v souladu se zákonem. Žalobkyně neměla postavení účastníka řízení, neboť není vlastníkem pozemku nebo stavby sousedící se stavbou, která byla řešena v žalobkyní napadeném správním rozhodnutí. Pozemek p.č. XB., k.ú. X, ve vlastnictví žalobkyně je v katastru nemovitostí evidován jako ostatní plocha, způsob využití ostatní komunikace. Ve stanovisku Městského úřadu Kralovice, odbor výstavby, ze dne 11. 11. 2020 č.j. OV/22621/20/Tisj, sp.zn. OV/3430/2020-Tisj, je uvedeno: Na předmětném pozemku se nachází pozemní komunikace, zařazená do kategorie účelová komunikace, je vedená v pasportu ulic a komunikací města Plasy pod číslem 53u a je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Dále Městský úřad Kralovice, jako silniční správní úřad, uvádí, že charakter této účelové komunikace (zpevněný povrch, existence po dobu minimálně několika desetiletí) a způsob jejího využívání svědčí o jejím obecném užívání (veřejností, službami, vozidly IZS), proto lze tuto pozemní komunikaci zařadit mezi účelové komunikace veřejně přístupné a pak zde platí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalovaný rozhodoval o záměru výstavby rodinného domu č.p. XE., který je součástí pozemku st.p.č. XG., k.ú. a obec X v řízení vedeném pod sp.zn. SÚ/501/2012-KR, č.j. SÚ-Kro/802/2012, ve kterém stavební úřad žalobkyni k její námitce sdělil, že pozemek p.č. XB., splňuje znaky veřejné účelové komunikace, neboť slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Žalobkyně tedy byla seznámena s právním režimem pozemní komunikace nacházející se na pozemku p.č. XB. minimálně od roku 2012. S ohledem na shora uvedené mají osoby zúčastněné na řízení za to, že žalobkyně není ani osobou aktivně legitimovanou k podání správní žaloby, neboť její postavení nelze podřadit pod žádný důvod pro podání žaloby v § 65 s.ř.s.
36. Totožné vyjádření jako shora bylo soudu doručeno i ze strany L. a F. P. jakožto osob zúčastněných na řízení, a to rovněž k oběma věcem.

V.

Vyjádření účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení při jednání

37. Účastníci řízení i osoby zúčastněné na řízení při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

38. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobách.
39. Podle § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. ke každé stavbě rodinného domu nebo stavbě pro rodinnou rekreaci nebo souvislé skupině těchto staveb musí vést zpevněná pozemní komunikace široká nejméně 2,5 m a končící nejdále 50 m od stavby.
40. Pozemní komunikací se podle § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních

komunikacích (dále jen „*zákon o pozemních komunikacích*“), rozumí dálnice, silnice, místní komunikace a účelová komunikace.

41. Podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, který v souladu s ustanovením § 96a odst. 2 téhož zákona platí i pro společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru, oznámení o záměru obsahuje kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a staveb. K oznámení oznamovatel připojí souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m.
42. Vlastník dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace, zásadně není účastníkem územního nebo stavebního řízení týkajících se staveb rodinných domů nebo staveb pro rodinnou rekreaci nebo souvislých skupin těchto staveb. Je tomu tak proto, že existencí pozemní komunikace je ve svém vlastnickém právu omezen obecným užíváním ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny, pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Vlastník dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace tak nemůže být obecným užíváním užíváním komunikace ze strany budoucích vlastníků staveb rodinných domů nebo staveb pro rodinnou rekreaci nebo souvislých skupin těchto staveb jakkoli přímo dotčen.
43. Podle § 40 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice nebo silnice I. třídy a o změnách těchto kategorií, ministerstvo dopravy. Krajský úřad rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie silnice II. nebo III. třídy a o změně kategorie nebo třídy (§ 40 odst. 3 písm. b) téhož zákona). Obecní úřad pak rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie místních komunikací a o vyřazení místní komunikace z této kategorie (§ 40 odst. 5 písm. a) téhož zákona).
44. V případě dálnic, silnic a místních komunikací nebude zpravidla problematické prokázat jejich existenci, neboť vznikají rozhodnutím ministerstva dopravy, krajského úřadu nebo obecního úřadu.
45. V případě účelových komunikací je však situace jiná.
46. Jak vyplývá z ustanovení § 7 odst. 1 věta první a odst. 2 věta první zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu.
47. Účelové komunikace nevznikají rozhodnutím správního orgánu, nýbrž přímo ze zákona naplněním skutečností rozhodných pro jejich vznik a trvání.
48. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 5. 2012, č.j. 1 As 32/2012-42 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz),

když uvedl: „Z právní úpravy lze dovodit, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace, a to ex lege, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) a současně pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené v § 7 odst. 1 věty první citovaného zákona (resp. v § 7 odst. 2 věty první).“

49. Vznikne-li tedy ve správním řízení pochybnost o tom, zda ke stavbě rodinného domu nebo stavbě pro rodinnou rekreaci nebo souvislé skupině těchto staveb vede zpevněná účelová komunikace, je povinností správního orgánu tuto pochybnost vyvrátit. Tedy prokázat, že se na pozemku vlastníka, na který má dojít k napojení, nachází účelová komunikace. Pokud by tomu tak nebylo, nebylo by možné dospět k závěru, že je tento vlastník ve svém vlastnickém právu omezen obecným užíváním ve smyslu ustanovení § 19 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích, a současně by nebyla splněna podmínka § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tedy podmínka napojení na pozemní komunikaci.
50. Otázka existence účelové komunikace je pro správní orgán otázkou předběžnou ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu. Platí tedy základní pravidla pro její vyřešení stanovená zejména v § 57 odst. 1 a odst. 3 správního řádu. Jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, správní orgán a) může dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci; v případech stanovených zákonem je správní orgán povinen takový podnět dát, nebo b) může vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo c) si o ní může učinit úsudek; správní orgán si však nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu. Rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán.
51. V nyní souzené věci bylo žalovanému z předchozího správního řízení, které skončilo zastavením řízení, známo, že žalobkyně, tedy vlastník pozemku č. XB. v katastrálním území X, na který má dojít k napojení, existenci účelové komunikace rozporuje.
52. K tomu, aby byla pochybnost o existenci účelové komunikace odstraněna, bylo povinností žalovaného některým ze způsobů předvídaných ustanovením § 57 správního řádu vyřešit. Dlužno doplnit, že předběžná otázka by musela být řešena v součinnosti se žalobkyní, aby jí bylo umožněno vznášet argumenty na ochranu svých práv.
53. Žalovaný však předběžnou otázku nevyřešil žádným ze způsobů uvedených v § 57 správního řádu. Žalovaný si o předběžné otázce neučinil úsudek sám, resp. předběžnou otázku v součinnosti se žalobkyní neřešil a přezkoumatelným způsobem toto řešení ani neučinil součástí napadených rozhodnutí. Současně zde nebylo ani rozhodnutí příslušného orgánu o předběžné otázce, které by bylo pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné.
54. Pokud jde o stanovisko Městského úřadu Kralovice ze dne 11. 11. 2020, které by bylo lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č.j. 9 As 37/2011-80, považovat za rozhodnutí o předběžné otázce, ze správních spisů nevyplývá, že by kdy bylo doručeno žalobkyni. Za pravomocné rozhodnutí o předběžné otázce jej proto považovat nelze. Stejně tak jím není ani vyrozumění Městského úřadu Plasy ze dne 13. 3. 2012, předložené osobami zúčastněnými na řízení, když v této listině je pouze krátce sděleno, že předmětný pozemek splňuje znaky pozemní komunikace. Nejedná se ale ani o

deklaratorní či jiné rozhodnutí o existenci pozemní komunikace ani o stanovisko ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č.j. 9 As 37/2011-80.

55. Za této situace je nezbytné uzavřít, že ve správním řízení nebyla řádným způsobem vyřešena předběžná otázka existence účelové komunikace na pozemku ve vlastnictví žalobkyně. Nebylo proto možné učinit závěr o naplnění podmínky podle § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a proto nebylo možné dospět k závěru o tom, že jsou splněny podmínky pro vydání napadených rozhodnutí.

VII.

Rozhodnutí soudu

56. Vzhledem k tomu, že žaloby byly důvodné, soud napadená rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadených rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věci vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

57. Soud neprovedl žádný další z účastníků a osobami zúčastněnými na řízení navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žalob.

IX.

Náklady řízení

58. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
59. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních poplatcích za žaloby v celkové výši 6 000 Kč (2 x 3 000 Kč) a v odměně advokáta v rozsahu žalobkyní požadovaném vyjma odměny za úkon označený jako „*doplnění žaloby ze dne 14. 4. 2022*“ (blíže k tomu viz dále). Odměna za zastupování byla tedy stanovena za tři úkony právní služby, kterými jsou: 1) převzetí a příprava zastoupení žalobkyně [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], 2) podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a 3) účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Za tři úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 9 300 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za tři úkony na částku ve výši 900 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 18 342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.
60. Soud nepřiznal žalobkyni jí požadovanou náhradu nákladů řízení za úkon označený jako „*doplnění žaloby ze dne 14. 4. 2022*“, neboť předmětné podání se netýká věci samé [srov. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], ale toliko procesních otázek řízení, když jím

žalobkyně k výzvě soudu sdělila skutečnosti rozhodné pro posouzení včasnosti žaloby, tj. jedné z podmínek řízení. S ohledem na uvedené proto soud nepovažuje tento úkon za samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a tudíž za něj nenáleží odměna. Rovněž tak soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení za soudní poplatky zaplacené za návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 2 000 Kč (2 x 1 000 Kč), neboť žalobkyně nebyla s těmito návrhy úspěšná, v obou případech byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut (viz usnesení soudu ze dne 21. 4. 2022, č.j. 55 A 19/2022-113 a usnesení soudu ze dne 12. 4. 2022, č.j. 57 A 26/2022-65).

61. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. prosince 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu